

7047/22
09.06.2022.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 U 017618 21 U
Bihać, 26.05.2022. godine.

Kantonalni sud u Bihaću, po sudiji ovog suda Edini Arnautović kao sudiji pojedincu, uz sudjelovanje zapisničara Šušnjar Fadile u upravnom sporu tužitelja **Udruženje za borbu protiv korupcije“ Transparency International u Bosni i Hercegovini“**, Ul. Gajeva br.2, Banja Luka zastupan po Srđanu Blagovčaninu, Predsjedavajućem Upravnog odbora , protiv tuženog **Javno preduzeće „Radio televizija Velika Kladuša „ doo Velika Kladuša** ,ul.Ibrahima Mržljaka 30, zastupanog po advokatu Velić Suadu iz Vleike Klauđe,radi poništenja Odluke tuženog **broj:02-183/2021 od 08.11.2021.godine** , nejavno rješavajući, dana 26.05.2022. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Tužba se **UVAŽAVA**, osporena Odluka tuženog broj: **broj:02-183/2021 od 08.11.2021.godine** se **PONIŠTAVA** i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

Nalaže se tuženom da tužitelju isplati troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM na ime takse na tužbu i presudu u roku od 30 dana od dana dostavljanja presude.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na tužbu od 280,80 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je ovom sudu podnio tužbu 03.12.2021.godine, radi poništenja rješenja tuženog broj **broj:02-183/2021 od 08.11.2021.godine** koje je doneseno u drugostepenom postupku i koje je konačno.

Osporenim rješenjem tuženog odbijena je žalba tužitelja podnesena zbog „ćutanja administracije“ izjavljena pod brojem :02-122 JP(221-2) od 29.10.2021.godine.

Tužbom osporenu odluku tuženi je donio po žalbi tužitelja koju je tužitelj izjavio zbog „ćutanja administracije“.Tužitelj je kako proizlazi iz obrazloženja pobijane odluke podnio tuženom zahtjev dva puta za dostavu određenih podataka među kojima i o visini plate direktora dakle tražio je prístup informacijama o kojim je djelimično odlučeno na način da je tuženi dostavio određene podatke tužitelju bez da je donio formalno odluku kojim se dozvoljava pristup informacijama kojim a kojim ne. Tuženi jedostavno nije dostavio podatak o visini plate direktora niti je takav zahtjev odbio rješenjem zbog čega je tužitelj izjavio žalbu zbog ćutanja administracije o kojoj je odlučeno tužbom pobijanom odlukom od 8.11.2021.godine.

Iz te odluke proizlazi da je tuženik odbio žalbu kao neosnovanu jer da je plata direktora povjerljiva informacija odnosno tajna temeljem člana 79.st.4.Zakona o radu FBiH i člana 2.Zakona o reviziji institucija u FBiH i da bi objava podataka o plaći bilo protivno Zakonu o zaštiti ličnih podataka BiH..Uz to tuženi navodi i da bi objavljivanje podataka o visini plaće direktora mogla biti predmetom objava u medijima i raznim portalima na koji način bi bio direktor izložen medijskom linču i komentarima ,da bi pored svega iznijetog tuženi bio spremna da podatke dostavi ali pod uvjetom da se javno ne objavljuju .Pobijanom odlukom je tuženi odlučio ne samo o žalbi tužitelja zbog ćutanja administracije već i odlučio o zahtjevu tužitelja za pristup informacijama vezano za podataka o visini plaće direktora tuženog te je ova odluka konačna.

Tužitelj u tužbi navodi:da je tužitelj od tuženog ,pozivom na odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH od tuženog kao javnog preduzeća tražio određene informacije pod kontrolom tog javnog organa i to informacije koje se odnose na sastava upravljačkih organa sa iznosima plata i naknada za članove istih,broj zaposlenih te finansijske i revizorske izvještaje koje je tuženik i dostavio tužitelju ali je izostavio zatraženi podataka o visini plate direktora zbog čega je zatražena dopuna podataka zahtjevom od 14.7.2021.godine o čemu nije odlučeno u zakonom propisanom roku te je tužitelj izjavio žalbu o kojoj je odlučeno tužbom pobijanom odlukom.Pobijanom odlukom od **08.11.2021.godine** tuženi je odbio pristup informaciji o visini plate direktora . Tužilac navodi vezano za pobijanu odluku da kada se odbije tražena informacija ili dio tražene informacije mora se navesti zakonski osnov u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama kako je to propisano članom 14.st.3 kojim je propisano da ako nadležni organ odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem koje sadrži zakonski osnov izuzeća informacije u smislu ovog zakona ,uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa,da je tuženi odbio dati informaciju bez obrazloženja u jedinog smislu zakona koji reguliše oblast pristupa informacijama od javnog značaja pozivajući se na druge zakone koji nisu relevantni jer je članom 25.st.3.Zakona o slobodi pristupa informacijama propisano da zakoni koji se usvoje nakon donošenja ovog zakona a čija svrha nije izmjena ili dopuna ovog zakona ,ni na koji način ne mogu ograničiti prava i obaveze utvrđene ovom zakonom,da je tuženi zaključio kako traženu informaciju neće saopštiti ne sprovodeći proceduru ispitivanja javnog interesa iz člana 9. zakona koji i služi kao garant da javni organ neće samovoljno i paušalno određivati izuzetke od saopštavanja a cilj zakona jeste zaštita od samovolje organa koji nastupa s pozicije autoriteta posjedujući određen informacije pod kontrolom, da se javni organ ne treba baviti utvrđivanjem izuzetak i odbranom privatnih interesa ,su visine plaća i naknada u javnim organima javne informacije i ne mogu se uskraćivati jer se isplata vrši na teret budžeta iz javnih sredstava svih građana ,da postoji već sudska praksa sudova u BiH (presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 U 029366 17 U od 12.11.2020.godine) u vezi sa javnosti plata svih zaposlenih ne samo direktora ,da je već i Agencija za zaštitu ličnih podataka u BiH dala mišljenje u vezi javnosti podataka o primanjima zaposlenih u javnim organima i javnim preduzećima koji je uz tužbu kao dokaz priloženo (Mišljenje od 17.8.2016.godine broj :03-1-37-2-678-2/16 ZL,predlaže da sud tužbu uvaži i poništi pobijanu odluku tuženog te naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama ,traži i troškove upravnog spora i to taksu na tužbu i presudu .

Tuženi u odgovoru na tužbu osporava navode tužbe i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana i traži troškove sastava odgovora na tužbu 280,80 KM.

Tužba je osnovana.

Ispitujući zakonitost osporenog akta u skladu sa odredbom člana 33. u vezi sa članom 34. Zakona o upravnim sporovima F BiH („Sl. novine F BiH“ broj 9/05) odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Ocjenom sadržaja navoda tužbe, osporenog akta i stanja spisa, ovaj sud je zaključio da tuženi nije u potpunosti pravilno primijenili odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH („Sl. novine FBiH“, br. 32/01, 48/11), a na što tužitelj u tužbi osnovano ukazuje.

Uvidom u spis predmeta ovaj sud je utvrdio da je tužitelj podnio zahtjev za pristup informacijama a između ostalog zatražio i podatak o visini plaće direktora javnog preduzeća i ime direktora ,da je tuženi dostavio određene podatke ali osim visine osnovne plaće direktora a razlog odbijanja davanja ovog podatka je bio da se radi o ličnom podatku koji je prema Zakonu o radu nije javni podatak,da je odluku -rješenje donio direktor preduzeća tek kada je tužitelj izjavio žalbu zbog ćutanja administracije kojom je odbio zahtjev tužitelja uz obrazloženje da je visina plate direktora tajni podatak radi zaštite ličnosti trećeg lica.

Prema ocjeni ovog suda, osnovano tužitelj u svojoj tužbi ističe da tuženi organ nije pravilno odlučio jer nije pravilno primijenio odredbu član 5.st.1.Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH.Prema toj odredbi tražena informacija će biti utvrđena izuzetom od saopćavanja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni organ utvrdi izuzetak u smislu član 6,7.i 8.ovog zakona za cijelu ili dio informacije.

Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBiH član 1.je propisano da se zakonom uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi:1.utvrđivanja da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa ,što je neophodno za demokratski proces,2.utvrđivanje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mjeri ,u skladu sa javnim interesom ,te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopšte te informacije ,3) omogućava svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu i stavi primjedbe na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa.

Članom 3.Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH je propisano da je javni organ odnosno pravno lice u FBiH između ostalog pravno lice sa javnim ovlaštenjima ,koje je osnovano u skladu sa zakonom i pravno lice koje je pod kontrolom ili u vlasništvu Federacije, Kantona ,općine ili grad ili nad čijim radom javni organ vrši nadzor.

Ovdje sud ukazuje i odredbu član 17.Zakona o zaštiti ličnih podataka kojim je propisno davanje ličnih podataka korisniku te šta se smatra ličnim podatkom te stav Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH od 17.8.2016.godine na koji tužitelj ukazuje u tužbi. .

Tuženi jeste javno preduzeće Općine Velika Kladuša .

Pravni stav tuženog nije dovoljno jasan ,jer se prema činjeničnim navodima obrazloženja pobijane odluke ne vidi na koji način je ocijenjeno da bi,u smislu odredbe član 6.Zakon o slobodi pristupa informacijama šteta nastala objavljivanjem traženih podataka bila znatno veća od javnog interesa za njeno objavljivanje (u kojem slučaju se jedino tražena informacija ne saopštava) pa se navodi tužbe ukazuju osnovanim. Ovo iz razloga što se prilikom donošenja odluke (da li je saopštavanje tražene informacije izuzeto od objavljivanja opravdano javnim interesom ili nije) mora uzeti u obzir ne samo svaka šteta treće strane ili javnog organa koja bi objavljivanjem nastala ,već i svaka korist koja bi od objavljivanja mogla proisteći (razmatrajući pri tome da li tražena informacija sadrži neke od okolnosti propisanih u članu 9.Zakona o slobodi pristupa informacijama)o čemu u obrazloženju pobijane odluke nema ni navedene nijedne okolnosti niti su dati bilo kakvi opravdani razlozi.

Obzirom na izloženo ovaj sud nalazi da je osporena odluka donesena uz povredu pravila upravnog postupka kao i materijalnog prava ,iz kojeg razloga je primjenom odredbe člana 32.st.2.ZUS ukinuo pobijani akt te predmet vratio na ponovni postupak kako bi tuženi u ponovnom postupku donio pravilno i na zakonu osnovano rješenja vodeći računa o primjedbama i pravnim shvatanjima sudske prakse u FBiH o ovom pitanju .

Tuženi se upućuje na presudu Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 U 029366 17 U od 12.11.2020.godine ,presudu Vrhovnog suda FBiH broj:09 0 U 021858 17 Uvp od 9.7.2020.godine).

Tužitelj potražuje naknadu troškova upravnog spora, takse na tužbu i takse na presudu, a tuženi troškove sastava odgovora na žalbu od 280,80 KM o kojim zahtjevima je sud odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Zakon o upravnim sporovima („Službene novine FBiH“ br.9/05) ne sadrži odredbe kojim se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe zakona kojim je uređen parnični postupak. Odredbom člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku propisano je da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci nadoknaditi troškove.

U konkretnom slučaju tužitelj je uspio u upravnom postupku jer je tužba uvažena te tužitelj ima pravo na troškove koje je zatražio i to taksu na tužbu 100,00 KM i presudu 100,00 KM (član 43.tarifni broj 16.t.1.i tarifni broj 17.t.2. Zakona o sudskim taksama USK Sl.gl. br.10/19 i 25/20).

Zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na tužbu od 280,80 KM je odbijen jer tuženi nije uspio u upravnom sporu (član 386.st.1.ZPP u vezi sa članom 55.ZUS)

ZAPISNIČAR:
Šušnjar Fadila

SUDIJA:
Šahinović Gara